

[Marianne Bentsen-Pedersen]

10.000 kr. om året og altså i det hele opsparer 300.000 kr., kun skal have udbetalt 1,1 mill. kr. For os er det ikke så forfærdeligt, at andre skatteydere kun skal bidrage med 700.000 kr. til nævnte skatteyder – for i vid udstrækning er det jo andre skatteydere, der betaler resten. Mange af pengene bliver sat i statsgældsbeviser, som skatteyderne skal betale renterne af, og så bliver det altså andre skatteydere, der giver tilskud til opsparerne.

Det er altså ikke på grund af en for hård beskatning, SF er imod lovforslaget. Vi mener, at beskatningen skulle være hårdere på den måde, at den skulle tage hele renten ind som beskatning. Det skulle den også gøre, for at indeksobligationerne kunne komme højt op i kurs. Jeg ved godt, de er godt på vej, men jeg vil gerne se, hvor de ender, før jeg vil acceptere, at det ikke ville have været bedre at beskatte hele renten, for de skal ret højt op i kurs, for at byggeriet har nogen glæde af dem.

Vi synes naturligvis, det skal være muligt at opspare til sin pension, men synes ikke, at det skal være de andre skatteydere, der i den grad betaler til det, som det stadig væk bliver – også efter den foreliggende beskatning.

Men vi vil godt tilkendegive, at vi ikke har noget imod, at man beskatter, og derfor vil vi undlade at stemme vedrørende lovforslaget.

Glistrup (FP):

For mindre end 7 måneder siden, nemlig den 19. maj i år, meddelte hr. Lykketoft dette folketing, at en realrentebeskatning vil være uhensigtsmæssig. For mindre end 4 måneder siden væltede firkløverpartierne en socialdemokratisk regering for anden gang under henvisning til, at en beskatning af pensionskassemidlerne for centrum-demokraterne, for de konservative og for venstre var det mest afskyelige, man kunne have. Det var at lægge gift for hele samfundskøkonomiens udvikling, og derfor måtte en regering som den socialdemokratiske, der ville beskattes pensionsmidlerne, væk den 1. september, som man havde kasseret den den 12. november 1981.

I sidste måned udstedte landets statsminister en højtidelig erklæring om, at den beskatning af pensionskassemidler, der var på tale, under ingen omstændigheder kunne komme til at strække sig længere end årene

1983 og 1984. Det var aldeles utænkeligt, at man i 1985 og følgende år kunne få noget sådant. Det blev selvfølgelig grebet af regeringspartiet centrum-demokraterne i forbindelse med deres landsmøde til at være det helt afgørende. Det var virkelig noget, man kunne stole på.

I dag, den 17. december, står hr. Lykketoft her på talerstolen og siger, at nu må man gøre klart for alle dem, der er modstandere af skatteplyndring, at spillet er tabt, nu er der definitivt og endeligt og kategorisk kommet en løsning på disse problemer, og alle skattemodstandere må altså affinde sig med, at nu er vi nået til det endelige resultat.

Hvis man dog ville lytte til historiens erfaring, tror jeg ikke, der er nogen grund til at være så pessimistisk. Skulle alt være slut, fordi man har lavet denne mærkelige lørdag aften-sammenkomst mellem en minister og hr. Lykketoft og hr. Heinesen? Skulle man ud fra det grundlag regne med, at nu var vi nået frem til det endelige resultat? Selvfølgelig ikke. Selvfølgelig er det ikke det endelige resultat for os, der påpeger, at skatteplyndringer af dette land er det, der har ført det ud i uføre, og at der skal skattelettelser til, ikke det, der på 1 års dagen for den 13. december 1981 blev aftalt her i dette folketing. At den smitte skulle brede sig med den øgede socialisme, der springer over Østersøen, og den 13. december 1982 nå frem til at ramme i Danmark, selvfølgelig er det ikke endepunktet på historien. Vi kan håbe på, at det var kulminationen af lavpunktet, og at vi nu kan nå nogle resultater. For vi kan i hvert tilfælde sige os selv, at aftalen af 13. december 1982 under ingen omstændigheder er egnet til at lægges til grund for den videre beskatning.

Hr. Lykketoft og med ham hans allierede hr. Anders Poulsen kritiserede, hvad man skriver i Politiken af fantasifulde regnestykker fra Bankforeningen. Det er rigtigt, Bankforeningens regnestykke er forkert. Det er alt, alt for venligt mod regeringen og regeringens aftale, fordi man begår den fundamentale fejl i Bankforeningen, at man regner med, at realrenten vil være den samme i alle 30 år. I livets og virkelighedens verden vil der selvfølgelig være år, hvor der er en negativ realrente, og år, hvor der er så meget større positiv realrente. Da aftalen er indgået på den måde, at når man har en negativ realren-